

CONTRAPUNTS

Eduard Moreno
Advocat
especialitzat en
urbanisme
Coautor, amb
Vázquez-Montalbán,
del llibre
"Barcelona, cap a
on vas?"

BARCELONA RICA I PLENA

La forma urbana de Barcelona ja per sempre més restarà marcada per una nova fita; abans i després dels JJ.OO. de 1992. Amb motiu dels fastos olímpics la ciutat ha sofert una transformació en el seu teixit urbà des del Port a Collserola i del Llobregat al Besòs, on per bé i per mal, s'aprecia l'empremta personal de l'alcalde Maragall, que, a tall de príncep florentí, ha inspirat la recreació de la nova Barcelona.

En aquesta mena de despotisme il·lustrat de fer ciutat, animat per una megalomania olímpica, Maragall, canviant el nom de les coses, s'ha "inventat" una ciutat que fins i tot en un gest voluntarista li ha atorgat a Barcelona una bicapitalitat d'Espanya i al mateix temps una capitalitat sud-europea-mediterrània. Més ja no pot ser.

També, mitjançant un agosarat marketing municipal basat en la cultura del simulacre, Maragall i el seu equip han aconseguit enlluernar la majoria de la ciutadania amb la litúrgia olímpica que, junt amb tantes aficions corals a Barcelona declarades per apologistes de tota mena i per intel·lectuals més o menys orgànics, ha bastit una ciutat uniforme, complaguda i callada, de manera que qualsevol crítica sembla una provocació i qualsevol que gosi fer-la pot ser titllat de poca-solta o "petardista".

Aquest triumfalisme municipal-olímpic ha estat el gran teló per amagar si el creixement urbanístic podria haver-se fet d'una altra manera, al servei de necessitats col·lectives per tal de millorar la qualitat de vida i el progrés de les persones, o bé, en benefici de les tribus especuladores de l'espai urbà que des de la nit dels temps van assetjant Barcelona. No ens ha d'estranyar, doncs, que aquesta sigui la pregunta que es facin els ciutadans més conscients de la realitat una vegada s'hagin apagat els llums de l'escenari olímpic.

Si donem com a bones les declaracions d'Oriol Bohigas i d'altres regidors de l'ajuntament, la reconstrucció de Barcelona s'ha fet mitjançant un urbanisme d'esquerra amb la col·laboració dels promotors privats, fet que representa haver aconseguit la quadratura del cercle, esdeveniment que hauria d'omplir de joia tots els barcelonins.

Antoni H. Filloy
Redactor en cap
del Departament
de Premsa del
COOB'92

SALT OLÍMPIC CAP AL FUTUR

Ha estat dur i encara ho és, però mai no ha estat fàcil fer història. Potser per la mateixa velocitat en què s'està produint el vertiginós trànsit d'una Barcelona envellida per la seva pròpia història a una Barcelona amb aromes anticipats del segle XXI.

En un període de sis anys, Barcelona ha donat un salt cap al futur, defensant les seves arrels, afrontant les seves mancances, però amb la mirada posada en el futur.

El dia després de Barcelona'92 és ja el futur. I el futur és d'aquells que el pretenen. Aquest dia després, quan ja només quedi la caparra de la gran festa i tots els convidats hagin tornat als seus 182 països de procedència, només ens quedarà Barcelona. Però no serà la mateixa. Ni la ciutat ni nosaltres...

Una ciutat oberta al mar, on abans gairebé només es podia entreveure la Mediterrània a través del finestral de Colom; i unes platges urbanes que havien estat amagades durant anys i anys i on els barcelonins hem vist millorar de la nit al dia la nostra qualitat de vida. Unes rondes de circulació que han reconciliat els quatre punts cardinals de la ciutat i que ens han permès recuperar indrets allunyats com la Vall d'Hebron, el Poblenou, la Diagonal o Montjuïc, i descobrir parcs on abans només hi havia llunyania o oblit. I així podríem continuar i no acabaríem mai tot parlant del nou aeroport; de la remodelació del port; dels nous túnels del Tibidabo; dels col·lectors que recullen totes les aigües residuals de la ciutat i les porten fins la depuradora de Sant Adrià... perquè a vegades ens quedem amb obres tan emblemàtiques i colpidores com les de l'anella Olímpica de Montjuïc, l'Estadi, el Palau Sant Jordi, l'INEFC o les piscines Picornell i la de Montjuïc, però el fet és que el cost d'aquestes obres està molt per sota del de la infraestructura de la Vila Olímpica, és a dir, de tot allò que queda per sota terra i no es veu.

Mentrestant, uns bojos que fa pocs anys es van embarcar a la travessia d'un vaixell anomenat COOB'92, estan acabant de penjar les últimes guirnaldes per a la festa i preparant les maletes. Hem tingut l'oportunitat de viure un miracle que, per a més satisfacció, serà compartit amb tot un país i amb tota la joventut del món.